

Καὶ ποῖα λευκοπερίστερα καὶ μελανοτρογόνια,
 ποῦ κλείνουν μέσ' ἔς τὰ στήθια τους τὸν πόνο τῇ στοργῇ,
 μπροστὰ ἔς τὴ μάνα δὲν πετοῦν καὶ σὰν τὰ γλυκηδόνια
 δὲν φάλλουν τῆς ἀγάπης τῆς τὴν ἄφθαστη κορφή;
 Φ. Παῦς, ἐνθ' ἄν.

γλυκαίνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) γλυκαίνου πολλάχ. βορ. ἰδιωμ. γλ'καίνου Θεσσ. (Τρίκερ.) γλυτσαίνω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γλυτσαίνου Εὐβ. (Βρύσ.) Λέσβ. (Μανταμάδ.) γλυτσαίνου ἐν Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. κ.ά.) γλυτσαίνω μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γυλτσαίνω Καππ. (Μισθ.) γλυκάνω Πόντ. γλυκύνω Πόντ. (Ἰ. Τραπ. κ.ά.) γλυτσύνω Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀόρ. ἐγλύκινα Κύθηρ. Μέσ. γλυκίσκουμαι Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) Ἀόρ. ἐγλυκιάθηκα Πελοπν. (Λάστ.) ἐγλυκάνθη Πόντ. ἐγλυκιάγα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ.) ἐγλυκίστα Πόντ. γ' ἐνικ. ἐγλυκάτ' Λέσβ. Μετοχ. γλυκάμενος ἐνικ. γλυκασμένος Βιθυν.

Τὸ Ἑλληνιστ. ρ. γ λ υ κ α ἰ ν ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ἄ ν ω ἐκ τοῦ ἄορ. ἐ γ λ ὕ κ α ν α.

Α) Κυριολ. μετβ. καὶ ἀμτβ. **1)** Καθιστῶ τι γλυκὺ, καθίσταμαι γλυκὺς σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐρριξες πολλὴ ζάχαρη ἔς τὸν καφέ - ἔς τὸ γάλα - ἔς τὸ τσάι καὶ τὸ γλύκανες πολὺ σύνθηθ. Τὸ πικρὸ γιαιτρικὸ γλυκαίνεται με σιρόπι σύνθηθ. Τί τὸ γλυκαίνεις ἔτσι δὲ τὸ γάλας; Εὐβ. (Βρύσ.) Τὸ κολοκύθ' ἄροστον ἐν' ἑνὶ βάλαν ἀπὸν ὀλίγον ζάχαρη καὶ γλύκανον ἀτο Χαλδ. Γλύκαναν τὰ σταφύλια σύνθηθ. Γλύτσανε τὸ λούπινο Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ἐγλυτθάγκαῖ οἱ βότθου (ἐγλύκωναν τὰ σταφύλια) Μέλαν. Ὁ ὅς ἀφίνου νὰ γλυτθάνωι οἱ ἀχράς (δὲν ἀφίνου νὰ γλυκάνουν τὰ ἀχλάδια) αὐτόθ. || Φρ. Γλυκαίνω τίς ἐλγές (ἀντικαθιστῶν δι' ἄλλου τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται αἱ ἐλαῖαι διὰ νὰ ξεπικράνουν) Κύθηρ. Γλυκαίνω τὸ χῶμα (εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν χυτῶν, θέτω πετιμέζι εἰς τὸ τυρόχωμα, διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν σύσφιγξίν του) Νάυστ. || Ἄσμ.

Ἄν εἴ' δὲ αἷμα μου πικρὸν καὶ τὰ δουλεύω, χάνω,
 εἶδα νὰ κάμω, πές μου σὺ, ἴσως καὶ τὸ γλυκάνω
 Κρήτ.

Ἐξήντα καντάρια ζάχαρη θὰ ρίξουν μέσ' ἔς τὴ λίμνη,
 γιὰ νὰ γλυκάνη τὸ νερό, νὰ πιῇ ἡ κυρὰ Φροσύνη
 Ἡπ. (Κόνιτ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ξενοφ. Οἶκον. 19,19:
 «ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἤδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς». **2)** Προσφέρω γλύκυσμα Πελοπν. (Ἀναβρ. Γαργαλ. Δίβρ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): Νὰ γλυκάν' ὅς οὐλ' ἔς σ' μπεθέρ'ς, Γιώργου! Ἀχυρ. Τώρανες θὰ σὲ γλυκάνω μὲ λίγο κυδῶνι γλυκὸ πού 'φκειασα Δίβρ. Σοῦ 'φερα λιγούλα μουσταλευριά, νὰ σὲ γλυκάνω Γαργαλ. Μὲ γλύκανε ἡ νυφιδιά σου μὲ νιὰ κουταλιά κυδωνῆτο (νυφιδιά = εἰρων. ἡ νύφη, κυδωνῆτο = γλύκυσμα μὲ κυδῶνι φιλοκομμένον) Παιδεμέν. Πᾶμε νὰ γλυκιάνωμε τὴ νύφη Ἀναβρ. Νὰ γλυκιάνουν τὴ χρονιά αὐτόθ. **3)** Μετβ. καὶ ἀμτβ., προξενῶ αἰσθημα γλυκύτητος, αἰσθάνομαι γλυκύτητα σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐφαγα ἓνα γλυκὸ νὰ γλυκάνω τὸ δόντι μου - τὸ στόμα μου σύνθηθ. Δῶς' ἄταν ἓναν σῦκον νὰ γλυκαίν' τὸ στόμα ἀτ'ς Χαλδ. Γλυκαίναμε τὸ δόντι ἔς τίς μέντες καὶ τὰ παστέλια Νουμ. 10, σ. 22. Δί' νι λιγάτ'ι γλυκὸ νὰ γλυτθάνη τὸν ὄντα σι (δῶς' του λιγάκι

γλυκὸ νὰ γλυκάνη τὸ δόντι του) Μέλαν. || Αἰνιγμ.

Πειράεις με καὶ κρούω σε καὶ πάντα γλυκαίνω σε
 (ἢ μέλισσα) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Σοφ. Σειρ. 27, 23):
 «ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου γλυκάνει τὸ στόμα σου».

Β) Μεταφ., μετβ. καὶ ἀμτβ. **1)** Εὐφραίνω, τέρπω, χαίρω συνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Τὸ εἶχε τ' ἀνάχαρό του τοῦ κακομοίρη, νὰ μὴ γλυκάνη ἡ καρδούλα του καὶ τὸ στοματάκι του Πελοπν. (Βερεστ.) Δὲν ἐγλυκιάθη τ' ἀχείλι μου Κρήτ. Δὲν ἐγλυκιάθηκα ποτὲ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἰγὼ τ' γλυκαίνου αὐτεῖν' καθὶ τόσου (ἐρχόμενος εἰς σεξουαλικὴν ἐπαφὴν τὴν εὐφραίνω) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐχει μιὰ ζωντόχηρα 'κεῖνος 'κεῖ ὁ ποντανιάρος καὶ πάει καὶ τὴ γλυκαίνει, φόντε πάη τοῦ Βλαχόπ'λου (ἔταν μεταβῆ εἰς τὸ χωρίον Βλαχόπουλου) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐφερε ἔς τοὺς νιόπαντροὺς μέλι, νὰ 'ναι πάντα γλυκαμένοι Πελοπν. (Μακιάκ.) || Φρ. Γλυκαμένο νὰ εἶναι σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ! (εὐχή) Αἴγιν. Νὰ μὴ γλυκαθῇ τ' ἀχείλ' σ' κ' ἡ καρδιά σ' (ἀρά) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ὅσο μὲ γλύκανες, τόσο νὰ γλυκαθῇ ἡ καρδιά σου (εἰρων. ἐπὶ ἀρᾶς) Πελοπν. (Ποτάμ.) Νὰ μὴ γλυκάνης! (ἀρά) Ζάκ. Νὰ μὴ γλυτσιαθῇ ἡ καρδιά σου (ὁμοίως) || Ἄσμ.

Ἀπίδι μ' καὶ γλυκάπιδο μ', | π' ἐγλύκανες τὸ ψόπο μ'
 (ψόπο = ψυχίτσα) Τραπ. || Ποίημ.

Μήνα τὸ πῆρε ἡ θάλασσα, μὴν τὸ ῥοιξεν ἡ μπόρα,
 μὴν τὸ γλυκάνη ἡ ξενιτεῖα καὶ πίσου δὲ γυρίζει;
 Ι. Ραφτόπ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 383

Νὰ παραστένη ἔς τὸ πλευρό της σὰν πνοὴ
 καὶ τ' ὄνειρό της τ' ἄγιο νὰ γλυκαίνη
 Θ. Εὐδ., εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 280.

Γιὰ νὰ μὴ φθάσω νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ τὸν καλοκαρδίσω,
 νὰ τοῦ γλυκάνω τὴν καρδιά, τὴν πίκρα της νὰ πάρω
 Σ. Περесиὰδ., Χορ. Ζαλόγγ., 34. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. πβ. Διον. Ἀλ., Συνθ., 15. **β)** Δοκιμάζω Θεσσ. (Δομοκ.): Δὲ γλυκάν' κι τοῦ δόντ' μ'. **2)** Μετβ. καὶ ἀμτβ., καθιστῶ κάτι ἥπιον, μαλακώνω, ἀπαλύνομαι σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Τοῦ γλύκανε τὸν πόνο τῆς καρδιάς - τὴν πίκρα τῆς ζωῆς σύνθηθ. Νὰ τὰ κοπανίσετε, νὰ τὰ βάλετ' ἀπάνω (ἐνν. ἔς τὴν πληγὴ), πού 'θελε νὰ τὸν ἔχη τώρα γλυκαμένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χάρ' ἐγλύκανε (ιδού, ἔγινε γλυκὺς, ἐνν. τοὺς λόγους) Ὁφ. Ἀρχίζουν τὰ πρωτοβρόχια τ' ἀνοιξιάτικα, γλυκαίνεται ἡ γῆς, πετάει καινούργιο χορτάρι τὸ λιβάδι Δ. Λουκόπ., Ποιμεν., 105 || Φρ. Γλύκανε ὁ καιρὸς σύνθηθ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. (ἐκδ. Ξανθοῦδ.) Γ 892: «κι ὁ κύρις τοῦ Ρωτόκριτου γλυκαίνει καὶ μερώνει» καὶ εἰς Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ στίχοι, στ. 18 (ἐκδ. Wagner, σ. 63): «τὴν θάλασσαν τὴν ἄμετρον ὀρθῶνω νὰ γλυκάνη». **3)** Αποπλύνω διὰ γλυκεῖος ὕδατος τὸ διὰ θαλασσίου τοιοῦτου ἢ διὰ χρήσεως σάπωνος πλυνθὲν ἔνδυμα ἐνικ. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.): Πήγαινέ το ἔς τὴ βρύση νὰ τὸ γλυκάνης λιγάκι Πελοπν. (Κυνουρ.) Μετὰ τὸ γιὰλὸ τὸ πηγαίνουνε ἔς τὴ βρύση τσαὶ τὸ γλυτσαίνουνε Μέγαρ. **β)** Αποπλύνω διὰ θαλασσίου ὕδατος Πελοπν. (Λεῦκτρ. Οἰτυλ. Πλάτσ.): Γλυτσαίνω τὰ λούπινα Οἰτυλ. **γ)** Πλύνω διὰ πρῶτην φορὰν ἐνδύματα ἄνευ τῆς χρήσεως σάπωνος, διὰ νὰ τὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν κόλλαν ὅπου ἔχουν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Ἀστακ. Καστ.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ά.: Τὸ ξεματᾶμε τὸ μαλλί, τὸ πλένομε ἔς τὴ θάλασσα καὶ τὸ γλυκαίνομε Καστ. Ἀ' δὲ νι γλυτσάνωμε τὸν ἴτε, ὅ'νι περούα ἄτσαιθία (ἂν δὲν γλυκάνωμε τὸ παννί, δὲν περνᾷ τὸ βελόνι) Μέλαν. || Ἄσμ.

Καὶ μιὰ ἐρόδισσα, πὸ γλύκανε δὲ μαῦρα

Ἀπύρανθ. 4) Ἀποστρογγυλῶ τὴν τομὴν κοπέντος κλάδου δι' ἐτέρου ἐργαλείου, ὁξείας κοπῆς ἐνιαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Τὸ 'κουφίς ἄγαρμπα τοῦ κλήμα' γλύκανέ του λ'γάω' μὴ τοῦ κλαδευτήρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶν' ξισφαῖσμέν' αὐτεῖν' ἢ βέργα, καθὼς τ'ν ἔκουφίς μὴ τοῦ ψαλίδ'. Θέλ' τὰ τ' γλυκάν'ς νιὰ ψ'χοῦλα (νιὰ ψ'χοῦλα = ἐλάχιστα) αὐτόθ. Μή 'ν' ἀφίνερε ἔτρον κοφτέ τὸν καμὸ μὲ τὸ πζόν' γλύκανέ νι μὲ τὸ καδευκήξι (μὴν τὸν ἀφίνης ἔτσι κομμένον τὸν κλάδο μὲ τὸ πρίονι γλύκανέ τον μὲ τὸ κλαδευτήρι) Μέλαν. β) Καθιστῶ λείαν τὴν κοπὴν ὀργάνου ἐνιαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Τῇ σουγιά τὴν πέρασε ἀπ' τοὺν τρουχὸ τοῦ καμινιοῦ του κὶ τῇ γλύκανι κὶ 'ς τοῦ λαδάκουνον Στερελλ. Γλύκανέ νι μὲ τὸ ἀκόνι ἔδαρι τὸ τσικούξι, ἄφ' τὸ ἀρνάξι (γλύκανέ το με τὸ ἀκόνι τώρα τὸ τσεκούρι, ἄφησε τῇ λίμα) Μέλαν. || Φρ. Γλυκαίνονται αἱ ρίζαι (=ἀποκόπτονται τὰ ἄκρα των κατὰ τὴν μεταφύτευσιν) Λεξ. Δημητρ. κ.ά. 5) Καθιστῶ τι ἐπιθυμητὸν δι' ἐθισμού καὶ μέσ. ἐθίζομαι εἰς τι εὐχάριστον καὶ αἰσθάνομαι ἔμμονον πρὸς τοῦτο τάσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμιο. "Οφ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): 'Ο σκύλλος οὐλῇ μέρα ἀπάνου 'ς τὸ σπῖτι ἔρχεται, γιατί γλυκάθηκε ἀπὸ τότες πόφαι τ' ἀλεύρι Βιθυν. 'Εγλυκάθηκ' ἢ κατσιακάδα μου 'ς τὸ ροδάμι καὶ οὐλο τρανάει γιὰ δαῦτο (ροδάμι = νέοι βλαστοὶ πρίνων) Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Εγλυκαθήκανε 'ς τὴν καλοπέ- ραση Κεφαλλ. Γλυτσάθη τσαι δὲ φεύγει τώρα Εὐβ. (Βρύς.) Τήρα νὰ μὴν γλυκαθοῦν οἱ κόττες 'ς τοὺν κῆπου μ' κὶ δὲ ματὰ τ'ς βγάνου ὅξω Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'Εγλυκιάεν ἀτο (τὸ γλυκάθηκε) "Οφ. Γλύτθανέ νι μὲ λιγάττι χόντι νὰ παζίττη (γλύκανέ το με λίγο χόρτο, νὰ 'ρχεται Μέλαν. Πάει ἢ ὑπηρέτρια ἀπάνου, γλυκαμένη ἀπὸ τὰ ταξίματα καὶ τὰ δῶρα τοῦ 'Οβραίου... καὶ τσῇ τὸ παίρνει Ζάκ. || Παροιμ. φρ. 'Εγλυκάθηκ' 'ς τὰ φλουριά σὰν τ'ν ἀρκουδα 'ς τοῦ μέλ' Θράκ. (Αἰν.) || Παροιμ. "Αν τὸν γλυκάνης, θὰ κολληθῇ 'ς τὴ ράχη σου (ἐπὶ τῶν τυχόντων ὑποστηρίξεως καὶ ἐν συνε- χείᾳ ἀπαιτούντων αὐτὴν συνεχῶς, καθισταμένων οὕτω φορ- τικῶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 680.

"Αμα ὁ σκύλλος γλυκαθῇ 'ς τὴν πάσπαλη τοῦ μύλου, τότε ἢ τὸ μύλο γκρέμισε ἢ σκότωσε τὸ σκύλλο (ὅτι δυσκόλως ἀποβάλλεται κτηθεῖσα ἔξις) Κεφαλλ.

'Εγλυκάθ' ἢ γριὰ τὰ σῦκα | κὶ ἄλλ' ἐπῆγαινε κ' ἐζήτα (ἐπὶ τῶν ἐπιτυχόντων τινὸς καὶ εἶτα διαρκῶς αὐξανόντων τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαιτήσεις των) Κρήτ.

'Εγλυκιάθ' ἢ γριὰ 'ς τὸ μέλι | θὰ φάη καὶ τὸ κουβέλι (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Λάστ.)

'Εγλυκάθηκε 'ς τὰ σῦκα καὶ θὰ φάη καὶ τὴ συκιά (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Πάτρ.)

Γλυκάθ'κ' ἢ γριὰ ἀπ' τὰ σῦκα, θὰ φάη κὶ τὰ σ'κόφ'λλα (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Δομοκ.) 'Η παροιμ. εἰς διαφορ. παραλλαγ. πολλαχ.

Οἱ σκουριασμέν' ἔσυραν γιὰ νὰ γλυκάν' ἢ ζάχαρ' (ἐπὶ τῶν ποιούντων τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν) "Ηπ. (Νεγᾶδ.) Τσὰ γλυκαθῇ ὁ βοῦς, 'ἐν ἀποκόβγεται εὐκολα (ἢ κακῇ ἔξις δυσκόλως καταπολεμεῖται) Κάρπ. || Γνωμ. 'Εσὺ μ' ἐγλύ- κανες, ἐσὺ μὲ πίκρανες (ἐπὶ τοῦ λέγοντος πάντοτε τὴν ἀλή- θειαν) Πελοπν. (Πάτρ.) 6) 'Η μετοχ. γ λ υ κ α μ έ ν η ὡς οὐς. κατ' εὐφημισμὸν, ἢ νόσος εὐλογία Πελοπν. (Κορινθ.) κ.ά. Συνών. ἀ ρ γ υ ρ ῆ (βλ. ἀ ρ γ υ ρ ὅς 4), β λ ά τ τ α 3, β λ ο γ η μ έ ν η (βλ. β λ ο γ ῶ B3), β λ ο γ ι ά 9, β ρ ά - σ α, γ λ υ κ ε ι ά (βλ. γ λ υ κ ὅς B4), γ λ υ κ ι α σ μ έ - ν η (βλ. γ λ υ κ ι ά ζ ω 5), μ ε λ ι τ ά τ η. β) 'Η ἐξανθημα- τικὴ νόσος ἐρυθρά, κατ' εὐφημισμὸν Πελοπν. (Τριφυλ.): 'Η

γλυκαμένη εἶναι παλιαιορώστια. Θέλει νὰ μὴ βγαίνης νὰ σὲ πάρ' ἀέρας. Συνών. ἀ ρ ε μ ο β λ ὅ γ ι, ἀ ρ ε μ ο β λ ο γ ι ά, κ ο κ κ ί ν α, μ π έ λ μ π ε λ η, μ π έ μ π ε λ η.

γλυκάκι τό, σύνθηθ. γλυκάτσι Πελοπν. (Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παππούλ.) γλυκάττι Πελοπν. (Γεράκ.) γλυγ- κάττι Πελοπν. (Παιδεμέν. Πυλ.) γλυγκάτσα ἢ, "Ηπ. (Τσα- μαντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

1) Γ λ υ κ ὅς Γ1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Μοῦ πρόσφεραν ἓνα ὠραῖο γλυκάκι Ἀθῆν. Θὰ πάρης, νὰ σοῦ φέρω κανένα γλυ- κάκι; αὐτόθ. 2) Τὸ φυτὸν Βοτρυάνθος ὁ βοτρυώδης (Botryan- thus racemosus) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae) "Ηπ. (Τσαμαντ.) Πελοπν. (Γεράκ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Πυλ.): 'Η γλυγκάτσα βγάξει ἓνα λου- λούδι πορτοκαλλί Τσαμαντ. β) 'Ο βολβὸς τοῦ ἀνωτέρω φυ- τοῦ Πελοπν. (Γεράκ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδε- μέν. Παππούλ. Πυλ.): Τὰ γλυγκάτσα τὰ τρώμε βραστά Παι- δεμέν. Τὰ γλυγκάτσα τὰ κάνουμε καὶ κόλλα νὰ κολλᾶμε τὰ τετράδια μας αὐτόθ. Συνών. κ α λ ο γ ρ ι ά, κ ο κ κ ὁ ψ ω - μ ο, κ ο κ ο ν έ λ α, ψ ω μ ι τ ο ὦ κ ο ὅ κ ο ν. 3) Τὸ ὄξος κατ' εὐφημισμὸν Τῆν. Συνών. ἀ μ ε λ έ τ η τ ο, γ λ υ κ ά δ ι, ξ ί δ ι.

γλυκάκας ὁ, Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά κ ι ας.

1) 'Ο ἀγαπῶν καθ' ὑπερβολὴν τὰ γλυκύσματα, εἰρωνικῶς πως Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Αὐτὸς εἶναι τρομε- ρὸς γλυκάκας Ἀθῆν. 2) Εἰρωνικῶς, ὁ ἐπιτηδευόμενος γλυ- κύτητα εἰς τοὺς τρόπους ἐνθ' ἄν.: "Ασ' τα τώρα αὐτά, γλυ- κάκμα! 3) 'Ο ἐρωτύλος ἐνθ' ἄν.: 'Εκόλλησε τώρα 'ς τὴν ἄλ- λη ὁ γλυκάκας Ἀθῆν.

γλυκάκονο τό, Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τοῦ οὐς. ἀ κ ὀ ν ι.

Εἶδος ἀκόνης μὲ ἀρκετὰ λείαν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀξύνουν, ἀ κ ο ν ί ζ ο ν ν, λεπτὰ ἐργαλεῖα, μαχαίρια φαγη- τοῦ, ψαλίδια κ.λπ.

γλυκάλμυρος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ ἀ λ μ υ ρ ὅς.

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καὶ ἄλμυράν γεῦσιν, ὁ ὑφάλμυρος: Τὸ νερό της εἶναι θολὸ καὶ γλυκάλμυρο Ν. Ἔστ. 24 (1938), 1168.

γλυκαλοιφή ἢ, ἐνιαχ. γλυκειαλοιφή Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅς καὶ τοῦ οὐς. ἀ λ ο ι φ ῆ. 'Ο τύπ. γ λ υ κ ε ι α λ ο ι φ ῆ κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ θηλυκοῦ.

'Αλοιφή παρασκευαζομένη δι' ἐλαίου, μαστίχης καὶ κηροῦ καθαροῦ καὶ χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν θεραπείαν καὶ ἐπού- λωσιν πληγῶν.

γλύκαμα τό, Ἀθῆν. Ἀντίπαξ. "Ιος Κεφαλλ. Παξ. Πε- λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέ- λαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ α ί ν ω.

1) 'Η γλύκανσις Ἀθῆν. Ἀντίπαξ. "Ιος Κεφαλλ. Παξ. Πε- λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ.

